

Súd: Okresný súd Banská Bystrica
Spisová značka: 20Ca/18/2017
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6117257323
Dátum vydania rozhodnutia: 13. 11. 2018
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Libuša Záthurecká
ECLI: ECLI:SK:OSBB:2018:6117257323.4

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Okresný súd Banská Bystrica v konaní pred sudkyňou JUDr. Libušou Záthureckou v právnej veci žalobcu LITA, autorská spoločnosť so sídlom Mozartova 9, Bratislava, IČO: 00 420 166, právne zastúpený JUDr. Dagmar Kubovičovou, advokátkou so sídlom Nám. Biely kríž 3, P. O. BOX 39, Bratislava proti žalovanému FLOREN, a. s., so sídlom J. Horvátha 910/50, Kremnica, IČO: 36 042 587, právne zastúpený PETKOV & Co s.r.o. Advokátska kancelária so sídlom Šoltésovej 14, Bratislava, IČO: 50 430 742, o zaplatenie 780 Eur s príslušenstvom, takto

rozhodol:

Žalovaný je p o v i n n ý zaplatiť žalobcovi sumu vo výške 780 Eur s úrokom z omeškania vo výške 5 % ročne zo sumy 780 Eur od 15. 12. 2017 až do zaplatenia, a to v lehote 3 dní odo dňa právoplatnosti tohto rozhodnutia.

Súd zamietá návrh na prerušenie konania.

Žalobca má nárok na náhradu trov tohto konania v plnej výške voči žalovanému, ktoré je žalovaný povinný zaplatiť žalobcovi v lehote 3 dní odo dňa vydania uznesenia o výške trov.

odôvodnenie:

1. Žalobca navrhol, aby súd uložil žalovanému povinnosť zaplatiť titulom bezdôvodného obohatenia sumu 780 Eur s úrokom z omeškania vo výške 5 % ročne zo sumy 780 Eur od 15. 12. 2017 až do zaplatenia spolu s nárokom na náhradu trov konania.

2. Žalovaný navrhol žalobu v celom rozsahu ako nedôvodnú zamietnuť a priznať nárok na náhradu trov tohto konania.

3. Zo žaloby, z písomných a ústnych vyjadrení žalobcu bolo zistené, že má na základe oprávnenia MK SR č. k. MK-1587/2016-232/10421 vydaného dňa 18. 08. 2016 (ďalej len oprávnenie 1) postavenie organizácie kolektívnej správy podľa § 144 ods. 1 AZ.

4. Žalobca uviedol, že aj pred získaním oprávnenia 1 mal postavenie organizácie kolektívnej správy tiež na základe oprávnenia č. 2/2004 vydaného MK SR 11. 05. 2010. V zmysle uvedených oprávnení žalobca vykonával a vykonáva kolektívnu správu majetkových práv autorov a iných nositeľov práv k literárnym, dramatickým, hudobnodramatickým, choreografickým, audiovizuálnym, fotografickým dielam, dielam výtvarného umenia, architektonickým dielam a dielam úžitkového umenia. V zmysle oprávnenia 1 písm. o/ vykonáva žalobca kolektívnu správu v odbore použitia vyššie uvedených diel uvedením na verejnosti iným spôsobom verejného prenosu.

5. Žalovaný je prevádzkovateľom ubytovacieho zariadenia Hotel Golfer na adrese J. Horvátha 910/50, Kremnica. Ide o zariadenie zaradené podľa § 3 vyhlášky MH SR č. 277/2008 Z. z. do kategórie hotel 3*.

6. Žalobca mal za to, že žalovaný v roku 2016 realizoval v prevádzkovanom ubytovacom zariadení verejný prenos prostredníctvom 30 kusov zvukovoobrazových zariadení umiestnených v izbách ubytovacieho zariadenia. Týmto došlo zo strany žalovaného k zásahu do výhradných autorských práv, a to neoprávneným vykonávaním verejného prenosu, keď žalovaný realizoval verejný prenos uvedenými technickými zariadeniami bez súhlasu autorov. Žalovaný ako prevádzkovateľ ubytovacieho zariadenia poskytuje zákazníkom ubytovacie služby a v izbách určených pre hostí poskytuje zákazníkom v rámci vybavenia aj zvukovoobrazové zariadenie (TV). Ako dôkaz sú informácie z www stránky žalovaného, ktoré predložil žalobca ako prílohu č. 4. Verejné deklarovanie zvukovoobrazových zariadení v ubytovacom zariadení žalovaného znamená to čo sa pod tým obvykle vykladá, t. j., že na izbách sú umiestnené zariadenia vybavené signálom tak, aby ich mohli hostia používať na účely, na ktoré sú určené, teda na sledovanie televíznych programov. V zmysle právnych predpisov judikatúry, právnej teórie a praxe sa poskytovanie signálu prostredníctvom technických zariadení pre klientov považuje za verejný prenos diel. Znamená to, že ak má žalovaný vo svojej prevádzke umiestnené zvukovoobrazové zariadenia vybavené príjmom tak týmto samotným dochádza k verejnému prenosu. Žalobca poukázal na rozsudok Súdneho dvora EÚ zo dňa 07. 12. 2006 sp. zn. C-306/2005, v ktorom Súdny dvor ako odpoveď na prejudiciálne otázky výslovne uvádza, že „Hoci samotné zabezpečenie fyzických zariadení nepredstavuje ako také verejný prenos v zmysle Smernice Európskeho parlamentu a Rady 2001/29/ES zo dňa 22. 05. 2001, poskytovanie signálu hotelovým zariadením prostredníctvom TV prijímačov klientom, ktorý sú ubytovaní v izbách tohto zariadenia predstavuje nezávisle od používanej techniky prenosu signálu verejný prenos v zmysle článku 3 ods. 1 Smernice“. Žalobca poukázal na rozsudok Súdneho dvora EÚ zo dňa 12. 03. 2012 sp. zn. C-162/2010, kedy Súdny dvor EÚ v rámci odpovede na prejudiciálnu otázku uviedol „Prevádzkovateľ hotelového zariadenia, ktorý poskytuje v izbách svojich hostí televízne alebo rozhlasové prijímače, do ktorých prenáša signál je používateľom, ktorý uskutočňuje verejný prenos ...“. Žalobca poukázal na výrok uznesenia Súdneho dvora EÚ sp. zn. C-136/2009 zo dňa 18. 03. 2010 „Prevádzkovateľ hotela tým, že umiestni do izieb svojho zariadenia televízory a napojí ich na centrálnu anténu uskutočňuje na základe tejto samotnej skutočnosti verejný prenos v zmysle článku 3 ods. 1 Smernice Európskeho parlamentu a Rady 2001/29/ES“. Žalobca poukázal na výzvu generálneho sekretariátu Komisie európskych spoločností zo dňa 18. 10. 2005 zaslanú MZV ČR. ČR vo svojej právnej úprave zaviedla režim, kedy poskytol ubytovacím zariadeniam výnimku v tom zmysle, že poskytovanie televízneho a rozhlasového vysielania v izbách ubytovacích zariadení nepovažovala za sprístupňovanie diel. Komisia ES vyjadrila názor, že prenášanie signálu do hotelových izieb je druhotným použitím, je sprístupňovaním verejnosti teda verejným prenosom, ktorý vyžaduje súhlas autorov a nositeľov práv. Na základe výzvy ČR vypustila zo svojej právnej úpravy uvedenú výnimku. Žalobca predložil výzvu generálneho sekretariátu KES zo dňa 18. 10. 2005.

7. Žalobca poukázal na § 19 ods. 4 písm. f/ bod 3 AZ, podľa ktorého použitím diela je najmä uvedenie diela na verejnosti verejným prenosom diela. Pokiaľ chce používateľ legálne použiť dielo musí mať predchádzajúci súhlas autora teda uzatvorenú licenčnú zmluvu. Je na používateľovi, aby uviedol, ktoré diela chce používať, akým spôsobom a aby autora požiadal o oddelenie súhlasu. Z dôvodov faktickej nemožnosti udeľovania licencií na konkrétne špecifikované diela pri masovom použití diel, čo je nesporný prípad použitia diel verejným prenosom je v právnej úprave zavedený inštitút kolektívnej správy práv a najmä inštitút hromadných, rozšírených hromadných a kolektívnych licenčných zmlúv. Žalobca poukázal na ustanovenia § 164 ods. 1, § 152 ods. 4, § 79 ods. 1 a 2 AZ. Rozšírená hromadná licenčná zmluva je novým inštitútom v autorskoprávnej úprave kolektívnej správy v SR, ktorého zmyslom a cieľom je zabezpečiť ochranu práv všetkých autorov a zabrániť neoprávneným zásahom do ich vlastníctva. Samotný autori a nositelia práv objektívne nemajú možnosť riadnej kontroly nakladania s ich vlastníctvom a tento inštitút napomáha aj používateľom, ktorí sa často dostávajú do situácie, keď nemajú reálnu možnosť vyhľadávať jednotlivých autorov a nositeľov práv a dostávajú sa tak do postavenia porušovateľov autorského práva.

8. Žalobca je organizáciou kolektívnej správy, ktorá je oprávnená uzatvárať rozšírené hromadné licenčné zmluvy aj na vyššie uvedené použitie diel, a to verejný prenos diela v prevádzkarni alebo v inom priestore prostredníctvom technického zariadenia. Je nesporné, že bolo povinnosťou žalovaného disponovať pri používaní žalobcom spravovaných diel, súhlasom autorov získaným rozšírenou hromadnou licenčnou zmluvou uzatvorenou so žalobcom.

9. Žalovaný je členom Zväzu hotelov a reštaurácií Slovenskej republiky, ktorý na svojej oficiálnej webovej stránke oznamoval, že pre rok 2016 uzatvoril so spoločnosťami SOZA a Slovgram, ktoré vykonávajú kolektívnu správu majetkových práv kolektívne licenčné zmluvy podľa § 77 AZ. Žalobca sa dôvodne domnieva, že žalovaný získal súhlasy SOZA a Slovgram na používanie diel verejným prenosom. Žalovaný však nezískal súhlas autorov a iných nositeľov práv k literárnym, dramatickým, hudobnodramatickým, choreografickým, audiovizuálnym, fotografickým dielam, dielam výtvarného umenia, architektonickým dielam a dielam úžitkového umenia. Je však notoriou, že súčasťou každého verejného prenosu nevyhnutne boli a museli byť uvedené diela, t. j. diela režisérov, prekladateľov, autorov úpravy dialógov, scenáristov, výtvarníkov, choreografov, autorov literárnych predlôh atď.

10. Žalobca na svojej www stránke zverejňuje zoznamy nositeľov práv, ktorých na zmluvnom základe zastupuje. V roku 2016 na základe zmlúv o zastupovaní zastupoval 3370 slovenských nositeľov práv. Žalobca založil ako listinný dôkaz zoznam nositeľov práv v SR zastupovaných žalobcom na zmluvnom základe aj zoznam zahraničných organizácií kolektívnej správy práv s ktorými má recipročné zmluvy o zastupovaní, a to na CD nosiči ako prílohu č. 7. Žalobca uzatvára so všetkými nositeľmi práv rovnaké typizované zmluvy o zastupovaní, ktoré sú verejne dostupné na jeho www stránke rovnako je to aj pri rozšírených hromadných licenčných zmluvách, ktoré sa menia len v prípade zmeny právnej úpravy a žalobca predložil 13 zmlúv o zastupovaní a jednu z recipročných zmlúv ako dôkaz na CD nosiči.

11. Žalovaný nezískal súhlas autorov diel vyššie uvádzaných, napriek tomu s týmito dielami nakladal formou verejného prenosu technickými prostriedkami, čím sa dopúšťal neoprávneného používania autorských diel zasahoval do práv autorov bez ich súhlasu a s touto skutočnosťou je spojená povinnosť vydať bezdôvodné obohatenie s poukazom na § 58 ods. 1 písm. i/ AZ. Žalobca poukázal na ustanovenie § 63 ods. 2 písm. d/ AZ, § 458a a § 442a ods. 2 OZ. Pre vznik nároku organizácie kolektívnej správy na domáhanie sa vydania bezdôvodného obohatenia je potrebné preukázanie povinnosti používateľa mať uzatvorenú rozšírenú hromadnú licenčnú zmluvu, čo žalobca preukázal. Vykonávanie dokazovania preukazovaním použitia jednotlivých konkrétnych predmetov ochrany, ktoré boli súčasťou vysielania v roku 2016 je nereálne, objektívne nemožné a nezmyselné, o čom svedčí aj ustálená judikatúra. Pre vylúčenie takýchto situácií s cieľom zabezpečenia ochrany práv autorov je zavedenie inštitút kolektívnej správy, rozšírenej hromadnej licenčnej zmluvy a osobitná právna úprava na vydanie bezdôvodného obohatenia a právna úprava výšky bezdôvodného obohatenia. Z dôvodu právnej istoty žalobca predložil štatistiku vysielania základných slovenských televíznych staníc s uvedením zoznamu vysielaných audiovizuálnych diel na CD nosiči. Žalobca uviedol, že súčasťou každého audiovizuálneho diela sú nevyhnutne diela autorov, ktorých kolektívnu správu vykonáva. Ide najmä o dielo režiséra scenáristu autora literárnej predlohy, výtvarného grafika ak je dielo animované, výtvarného bábkara, výtvarníka, ak je v diele použitý obraz, socha, fotografia, geografa, vyskytuje sa v dielach s ľudovým tanečným, zábavným charakterom. V prípade zahraničného audiovizuálneho diela s dabingom ide aj o ďalšie diela, dielo režiséra slovenského znenia, autora prekladu slovenského znenia, autora úpravy dialógov slovenského znenia.

12. Zo strany žalovaného došlo k zásahu do výhradných autorských práv neoprávneným vykonávaním verejného prenosu prostredníctvom TV zariadení bez súhlasu autorov. Žalobca poukázal na Smernicu EP a Rady č. 2001/29/ES zo dňa 22. 05. 2001, kde podľa ods. 9 úvodných ustanovení Smernice „Akákoľvek harmonizácia autorských práv a s nimi súvisiacich práv musí byť založená na vysokej úrovni ochrany, pretože tieto práva sú podstatou pre duševnú tvorbu. Ich ochrana pomáha zaistiť udržiavanie a rozvoj tvorivosti v záujme autorov, interpretov, producentov, spotrebiteľov, kultúry, priemyslu a verejnosti ako celku. Duševné vlastníctvo sa preto považuje za integrálnu súčasť vlastníctva“. Na duševné vlastníctvo ako súčasť vlastníctva sa tak v plnom rozsahu vzťahuje ochrana vlastníctva a nedotknuteľnosti vlastníctva podľa Ústavy SR a Listiny základných práv a slobôd. Akýkoľvek zásah a obmedzenie vlastníckeho práva je možné len v rozsahu stanovenom zákonom a extenzívne výklady obmedzovania vlastníckych práv sú nedovolené v rozpore so základnými princípmi právneho štátu. Pri výklade práv autorov tak musia byť zohľadnené ústavné princípy maximalizácie ochrany súkromných práv a zákazu svojvoľného zasahovania do súkromných práv zo strany tretích subjektov v tomto prípade žalovaného. Autorské práva sú svojou povahou právami absolútnymi a teda z ich výkonu sú vylúčené všetky ostatné osoby pokiaľ im to subjekt týchto práv neumožní. Autorských práv sa nemožno vzdať ani ich previesť. Žalobca poukázal na ods. 10, 11, 22, 58 úvodných ustanovení Smernice a podľa článku 8 bodu 1 členskej štáty zabezpečia primerané sankcie a opravné prostriedky

vo vzťahu k porušovaniu práv a povinností ustanovených v tejto smernici a príjmu všetky nevyhnutné opatrenia, aby tieto sankcie a opravné prostriedky uplatňovali. Sankcie musia byť účinné, primerané a musia mať odrádzajúci účinok.

13. Predmetom žaloby je vydanie bezdôvodného obohatenia, ktorého výška sa odvíja od zvyčajnej odmeny a teda súd má skúmať za akú odmenu zvyčajne v čase, keď došlo zo strany žalovaného k neoprávnenému zásahu do žalobcom kolektívne spravovaných práv poskytoval žalobca licencie iným používateľom. Zvyčajná odmena môže byť len taká za akú v rozhodnom období skutočne boli poskytované licencie iným používateľom a za akú používatelia získavali licenciu. Žalobca uzatvoril v roku 2016 300 rozšírených hromadných licenčných zmlúv. Pri všetkých bola odmena dohodnutá podľa Sadzobníka žalobcu, čo ju robí odmenou zvyčajnou. Nerešpektovanie takejto dohodnutej odmeny by znamenalo poskytovanie neoprávnenej výhody pre porušovateľov autorských práv oproti takým používateľom, ktorý si svoje povinnosti plnia. Žalobca predložil na CD nosiči do spisu všetky rozšírené hromadné licenčné zmluvy, ktoré uzatvoril v roku 2016 a ktorými poskytol licencie na ďalší verejný prenos uvedených zmlúv je nesporné, že uzatváral s používateľmi rozšírené hromadné licenčné zmluvy, v ktorých bola licenčná odmena dohodnutá podľa Sadzobníka autorských odmien. Z uznesenia ÚS SR II.ÚS 101/2011 zo dňa 24. 03. 2011 vyplýva, že ak by autori diel nemali zaručené právo na udelenie súhlasu na použitie autorských diel pre používateľov alebo pre právnické osoby združujúce používateľov iba za rovnakú a primeranú odmenu nepochybne by to pre nich znamenalo, najmä pokiaľ ide o určovanie výšky odmien za používanie diel úplné vystavenie sa svojvôli používateľov, čím by dochádzalo k popretiu významu a účelu autorskoprávnej ochrany. Uzatvorenie licenčných zmlúv s inými používateľmi podľa Sadzobníka odmien ústavný súd považoval za dôkaz toho, že iní používatelia na rozdiel od sťažovateľa považovali odmenu za primeranú. Žalobca za rok 2016 uzatvoril 187 dohôd o urovaní s neoprávnenými používateľmi, ktorý dobrovoľne vydali bezdôvodné obohatenie vo výške licenčnej odmeny stanovenej podľa sadzobníka žalobcu. Podľa § 442a ods. 2 v spojení s § 458a OZ je stanovená výška bezdôvodného obohatenia pri porušení alebo ohrození práva duševného vlastníctva najmenej vo výške zvyčajnej odmeny, ktorá prislúcha autorom a nositeľom a predstavuje minimálnu výšku bezdôvodného obohatenia. S poukazom na Smernicu priznanie nároku na bezdôvodné obohatenie iba vo výške najnižšej zvyčajnej odmeny je nepostačujúce, nakoľko nemá žiadny výchovný ani preventívny účel pre odradenie neoprávnených používateľov pred zásahmi do autorských práv a nemotivuje ich k uzatváraniu zmlúv. Napriek tomu žalobca dúfajúc, že žalovaný v budúcnosti upustí od neoprávnených zásahov si uplatňuje v tomto konaní bezdôvodné obohatenie iba vo výške zvyčajnej odmeny teda v minimálnej výške, pričom vychádza zo sadzobníka z počtu technických zariadení podľa údajov samotného žalovaného zverejnených na jeho www stránke. Nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia za neoprávnené použitie diel si uplatňuje za obdobie od 01. 01. 2016 do 31. 12. 2016 vo výške 780 Eur. Za zvukovoobrazové zariadenia v izbách hotel 5* 34 Eur, hotel 4* 29,50 Eur, hotel 3* 26 Eur, hotel 2* 22 Eur, hotel 1* 18 Eur, penzión 17 Eur, ubytovňa 9 Eur, iné priestory 68 Eur. Žalovaný v prevádzke Hotel Golfer hotel 3* za izby zvukovoobrazové zariadenie počet 30 780 Eur.

14. Žalobca pred podaním žaloby vyzýval žalovaného na uzatvorenie rozšírenej hromadnej licenčnej zmluvy, ponúkal mimosúdne riešenie uzatvorením dohody o urovaní, na čo žalovaný nereflektoval.

15. Žalobca mal za preukázané, že má vecnú aktívnu legitímáciu v tomto súdnom konaní, žalovaný používal predmety ochrany, porušoval výhradné autorské práva, keď bez súhlasu žalobcu používal predmety ochrany verejným prenosom a žalobcovi vznikol nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia vo výške 780 Eur.

16. Žalobca si uplatnil zákonný úrok z omeškania vo výške 5 % z priznanej sumy od 15. 12. 2017 až do zaplatenia.

17. Žalobca predložil do konania žiadosť o poskytnutie informácie - odpoveď zo dňa 23. 07. 2018 a príkaznú zmluvu, ktorú uzavrela spoločnosť Floren, a. s. so Zväzom hotelov a reštaurácií SR v zmysle § 724 OZ a poukázal na článok I., kde sa žalovaný zaviazal usporiadať s organizáciou kolektívnej správy vzájomné práva a povinnosti vyplývajúce z použitia diel požívajúcich autorskoprávnu ochranu v súvislosti s verejným prenosom, čím preukazoval, že k verejnému prenosu žalovaným dochádza, čo potvrdzuje daná príkazná zmluva. I v roku 2015 sa domáhali vydania bezdôvodného obohatenia od žalovaného, o čom bolo rozhodnuté i odvolacím súdom a žalobe bolo vyhovené. Žalobca poukázal na rozhodnutia Krajského súdu v Banskej Bystrici č. k. 16Co/56/2018, Krajského súdu Trenčín č. k. 19Co/84/2018,

Krajského súdu v Banskej Bystrici č. k. 12Co/39/2017, č. k. 16Co/168/2017, Krajského súdu Bratislava č. k. 16Co/232/2017, Krajského súdu Trenčín č. k. 4Co/103/2017. K vyjadreniu žalovaného pokiaľ poukazoval na neprimeranosť licenčnej odmeny uviedol, že mohol podať žalobu o určenie obsahu licenčnej zmluvy takú žalobu nepodal.

18. Žalovaný v odpore proti platobnému rozkazu zo dňa 29. 01. 2018 uviedol, že žalobcom tvrdený údajný nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia považuje za nedostatočne tvrdený a nepreukázaný, a to vo vzťahu k aktívnej vecnej legitímácii žalobcu, k údajnej existencii verejného prenosu predstavujúceho neoprávnené použitie predmetov ochrany, ktoré údajne žalobca spravuje, k subjektom, ktoré žalobca údajne zastupuje, k predmetom ochrany, ktorých správu práv k týmto predmetom prislúchajúcich údajne vykonáva žalobca a k existencii kontraktáčnej povinnosti žalovaného. Zároveň ho považuje za dôsledok i prejav právom reprobovaného zneužitia práva k postaveniu monopolu zneužívajúc svoje dominantné postavenie na trhu, ktoré je súčasne výkonom práva v rozpore s dobrými mravmi, v rozpore so zásadami poctivého obchodu (§ 265 Obchodného zákonníka) i nekalo súťažným konaním (§ 44 a nasledujúce Obchodného zákonníka) a preto nepožíva právnu ochranu.

19. Žalovaný uviedol že podanie žalobcu označené ako žaloba je vadné podanie vo veci samej, keďže žalobca neuvádza konkrétne skutkové tvrdenia vo vzťahu k uplatňovanému nároku, poskytuje iba neurčité generické tvrdenia, voči ktorým sa žalobca mal na mysli žalovaného nevie ani objektívne nemôže účinným spôsobom brániť. Žalovanému nevyplýva povinnosť vyjadrovať sa a skúmať neurčité neexistujúce tvrdenia žalobcu. Žalobca na mnohých miestach podaní označenom ako žaloba na miesto toho, aby tvrdil riadne (úplne a pravdivo) rozhodujúce okolnosti výlučne odkazuje na listiny priložené k podaniu, čo je neúčinným tvrdením s odkazom na § 132 ods. 2 CSP.

20. Žalovaný popiera všetky, či už úplné alebo neúplné skutkové tvrdenia žalobcu. Má za to, že nepreukázal aktívnu vecnú legitímáciu. K jej preukázaniu žalobca predkladá generické, neúplné, neurčité tvrdenia, ktoré sa snaží preukázať listinami, z ktorých obsahu nie je možné aktívnu vecnú legitímáciu vyvodzovať. Túto odvodzuje od vnútroštátnych ustanovení, ktoré sú v rozpore s obsahom a účelom práva EÚ, odvodzuje ju z ustanovenia § 79 ods. 1 písm. a/, b/ a ods. 2 Autorského zákona v spojení s § 152 ods. 4 AZ, pričom vychádza z toho, že je organizáciou kolektívnej správy oprávnenou uzatvárať rozšírené hromadné licenčné zmluvy aj za všetkých nositeľov majetkových práv, ktorých nezastupuje na zmluvnom základe a ktorý nevylúčili kolektívnu správu k týmto dielam. Zároveň ju odvodzuje z oprávnenia MK SR č. k. MK-1587/2016-232/10421 zo dňa 18. 08. 2016 ako oprávnenie č. 1 a z oprávnenia MK SR č. k. MK-2/2014 zo dňa 11. 05. 2010 ako oprávnenie č. 2 na základe ktorých mal a má postavenie organizácie kolektívnej správy a zároveň ju odvodzuje zo skutočností, že zastupuje na zmluvnom základe slovenských nositeľov práv v počte 3370 osôb ako aj zahraničných nositeľov na základe recipročných zmlúv uzatvorených so zahraničnými organizáciami v nešpecifikovanom počte. Žalobca uvádza, že obsahom audiovizuálneho diela sú nevyhnutne práva diela takých autorov, ktorých kolektívnu správu vykonáva práve on. Žalovaný tieto skutočnosti popiera, sú nepostačujúce na preukázanie aktívnej vecnej legitímácie. Žalovaný tvrdí, že ustanovenie § 79 ods. 1, písm. b/ AZ a § 79 ods. 2 AZ sú v rozpore s obsahom a účelom Smernice č. 2001/29/EHS. Poukázal na rozhodnutie Súdneho dvora EÚ C 301/2015, kde bol konštatovaný v rámci francúzskej úpravy rozpor so Smernicou vyššie uvedenou, ktorá bráni tomu, aby vnútroštátna právna úprava zverila autorizovanej organizácii pre výber a prerozdeľovanie poplatkov výkon práva udeliť súhlas na rozmnožovanie a verejný prenos v digitálnej podobe obchodne nedostupných kníh a to aj keby umožnila autorom týchto kníh alebo ich právnym nástupcom podať námietky proti výkonu tohto práva alebo jeho výkon ukončiť. Súdny dvor EÚ zdôraznil, že ochranu, ktorú priznáva Smernica treba vykladať extenzívne a neobmedzuje sa len na priznanie práv, ale zahŕňa aj výkon uvedených práv a vyžaduje sa predchádzajúci súhlas autora. Nepostačuje a je v rozpore s právom EÚ ak vnútroštátna právna úprava nositeľom práv alebo ich právnym nástupcom umožňuje iba podať námietky proti výkonu tohto práva alebo výkon ukončiť za podmienok, ktoré právna úprava vymedzuje. Na rovnakom mechanizme je založený Inštitút rozšírenej hromadnej licenčnej zmluvy a je bez právneho významu, že vec C 301/2015 sa skutkovo týkala iného spôsobu verejného prenosu, nie prostredníctvom TV prijímačov a iného druhu diel. Podstatné je, že sa riešila právne totožná otázka verejného prenosu prostredníctvom diel, prostredníctvom technických prostriedkov.

21. Žalovaný mal za to, že na úrovni Európskej únie bolo uvedeným rozsudkom rozhodnuté, že taká právna úprava akou je úprava rozšírenej hromadnej licenčnej zmluvy podľa § 79 ods. 1 písm. b/ v

spojení s § 79 ods. 2 AZ je v rozpore s právom EÚ. Vnútroštátny súd nesmie aplikovať ustanovenia vnútroštátneho práva, ktoré by bolo v rozpore s právom EÚ a musí použiť a vhodne interpretovať také ustanovenia vnútroštátneho právneho poriadku, ktoré sa malo pôvodne vzťahovať iba na vnútroštátne situácie bez úniového prvku. Žalovaný mal za to, že vnútroštátne normy obsiahnuté v § 79 ods. 1, písm. b/ v časti znejúcej „ktorí nie sú touto organizáciou kolektívnej správy zastupovaní podľa § 164 a nevylúčili kolektívnu správu práv k týmto dielam podľa ods. 2“ a v ustanovení § 79 ods. 2 znejúcej „nositeľ práv podľa ods. 1 písm. b/ je oprávnený vylúčiť kolektívnu správu svojich majetkových práv ku všetkým alebo k niektorému zo svojich diel prostredníctvom rozšírenej hromadnej licenčnej zmluvy písomným oznámením organizácii kolektívnej správy“ sú rozporné s obsahom a cieľom Článku II. písm. a/ a Článku III. ods. 1 Smernice EP a Rady 2001/29/ES, čo možno vyvodiť z rozhodnutia C 301/15. Konajúci súd je povinný vylúčiť z aplikácie tieto zákonné ustanovenia a je povinný pri posudzovaní (ne)existencie kontraktnej povinnosti žalovaného voči žalobcovi a pri posudzovaní (ne)preukázania aktívnej vecnej legitímácie žalobcu v spore o vydanie bezdôvodného obohatenia vychádzať z noriem obsiahnutých v § 79 ods. 1 písm. a/, § 164 ods. 1, § 58 ods. 1 písm. i/, § 169 ods. 4, ods. 4 AZ a § 451 a § 459 OZ. Vzhľadom na zrejmy rozpor inštitútu rozšírenej hromadnej licenčnej zmluvy podľa slovenskej právnej úpravy a právom EÚ a vzhľadom na povinnosť súdu neaplikovať s právom EÚ rozpornú vnútroštátnu právnu normu je potrebné konštatovať, že žalobca objektívne nemôže preukázať aktívnu vecnú legitímáciu v spore vo vzťahu k nositeľom práv, ktorých nezastupuje na zmluvnom základe.

22. Predložením Oprávnenia 1. a Oprávnenia 2. žalobca síce preukázal, že je organizáciou kolektívnej správy, ktorá je oprávnená vykonávať kolektívnu správu práv v oprávneniach vymedzenom okruhu, čo však postačuje výlučne na preukázanie, že je oprávnený konať v súdnych konaniach vo vlastnom mene, aby však preukázal účinne aktívnu vecnú legitímáciu v spore o vydanie bezdôvodného obohatenia musí účinne tvrdiť a relevantnými dôkazmi preukázať to, ktorých nositeľov majetkových práv zastupuje, vo vzťahu ku ktorým predmetom ochrany a že sú to práve tie predmety ochrany, ktoré žalovaný za dané obdobia i neoprávnene použil. Žalobca si dosiaľ ani len nespĺnil povinnosť účinne tvrdiť, ktorých nositeľov práv a v akom rozsahu zastupuje a už vôbec netvrdí a nepreukazuje, ktoré predmety ochrany mu zverené do správy žalovaný neoprávnene použil. Žalobca sa obmedzil výlučne na generické, neurčité a procesne neúčinné skutkové tvrdenia vo vzťahu k okruhu nositeľov majetkových práv, keď uviedol buď výlučne počet bez ich bližšej špecifikácie alebo poukázal na zoznam organizácii kolektívnej správy s ktorými má údajne uzatvorené recipročné zmluvy, opäť však opomenul špecifikovať nositeľov práv. Z predložených formulárových zmlúv nevyplýva špecifikácia predmetov ochrany a nenavrhol a nepriložil žiaden iný dôkaz, ktorým by bolo možné preukázať špecifikáciu predmetov ochrany. Nie je možné overiť, či žalobcovi vôbec nejaký predmet ochrany do správy dali a či práve taký predmet ochrany žalovaný neoprávnene použil. Uvedené zmluvy je treba považovať za absolútne neplatné právne úkony podľa § 37 ods. 1 OZ z dôvodu ich neurčitosti - nedostatočne vymedzený predmet ochrany. So žalobcom predloženej recipročnej zmluvy uzatvorenej so zahraničnou organizáciou kolektívnej správy nevyplýva ani špecifikácia nositeľov majetkových práv ani špecifikácia predmetov ochrany. Zároveň tiež či nositelia práv dali žalobcovi do správy taký predmet ochrany, ktorý žalovaný použil. Predmetnú zmluvu je potrebné považovať za absolútne neplatný právny úkon podľa § 37 ods. 1 OZ z dôvodu jej neurčitosti. Menný zoznam údajných slovenských nositeľov majetkových práv nie je dôkaz spôsobilý preukázať aktívnu vecnú legitímáciu žalobcu, túto možno preukázať aktívnu vecnú legitímáciu žalobcu, túto možno preukázať jedine písomnou dohodou s nositeľom práv a z jej obsahu musí byť zrejma konkretizácia predmetov ochrany a zároveň, že ich žalovaný použil. Menný zoznam nepreukazuje, že by žalobca mal s ktorýmkoľvek z nich uzatvorenú dohodu o zastupovaní, nevyplýva z neho špecifikácia predmetov ochrany a nie je možné overiť, či došlo zo strany žalovaného práve k použitiu tých predmetov ochrany. Tiež v prípade zoznamu zahraničných partnerských organizácii ide o dôkaz nespôsobilý relevantným spôsobom preukázať aktívnu vecnú legitímáciu žalobcu. Žalobca neuniesol premenu tvrdenia ani dôkazné bremeno vo vzťahu k špecifikácii predmetov ochrany, ktoré údajne spravuje a ktoré mali byť zo strany žalovaného použité v roku 2016. Žalobca poukázal na prílohu k podaniu označeného ako žaloba, ktorou sú štatistiky žalobcom vybraných slovenských TV staníc, z ktorej vyplývajú tie skutočnosti, že nejaké audiovizuálne dielo bolo vysielané v určitom čase a konkrétnym vysielateľom, ale nie je možné zistiť, kto má byť nositeľom majetkových práv ku konkrétnemu predmetu ochrany a nie je možné identifikovať, či ide o takého nositeľa práv s ktorým žalobca uzatvoril dohodu o správe ani či konkrétny nositeľ dal žalobcovi to ktoré dielo do správy. Z tvrdení žalobcu nie je možné zistiť, kto je nositeľom majetkových práv k audiovizuálnemu dielu a nie je možné účinne konfrontovať žalobcove neúčinné tvrdenia týkajúce sa zoznamu ním údajne zastúpených nositeľov majetkových práv. Ak potom absentuje zásadné tvrdenie vo vzťahu k zásadnej skutočnosti týkajúcej sa aktívnej vecnej legitímácie na úkor koho

došlo k bezdôvodnému obohateniu a či žalobca disponuje mandátom na nepriame zastúpenie nemôže žalovaný uplatňovať svoje procesné právo navrhovať dôkazy ak realizácia tohto práva má smerovať k vyvracaniu neexistujúceho tvrdenia. Vyvstáva otázka, či je vôbec potrebné, aby za takejto situácie žalovaný navrhoval dôkazy na vyvrátenie pravdivosti neexistujúceho tvrdenia, keď neunesenie bremena tvrdenia per se nevyhnutne vedie k strate sporu bez akejkoľvek potreby vykonania dokazovania.

23. Žalovaný navrhol, aby súd postupoval podľa § 150 ods. 2 CSP a požiadal žalobcu o ďalšie skutkové tvrdenia, ich doplnenie by nemal byť zo strany žalobcu žiadny problém. Nemožno po každom ubytovacom alebo reštauračnom zariadení paušálne požadovať, aby platilo bezdôvodné obohatenie za použitie nevedno čoho práve žalobcovi len preto, že je registrovanou organizáciou kolektívnej správy bez znalosti (konkretizácie) nositeľov majetkových práv a rozsahu ich diel, ktoré žalobca zastupuje a zároveň, ktoré boli preukázateľne obsahom vysielania, t. j. verejného prenosu a tak podstúpiť riziko, že následne bude čeliť žalobe samotného nositeľa práv, ktorý sám zastúpený žalobcom nie je alebo aj je, ale nie vo vzťahu k predmetu ochrany, ktorého sa verejný prenos bude týkať.

24. Žalovaný uviedol, že žalobca žiada o vydanie bezdôvodného obohatenia z titulu použitia audiovizuálnych diel zaradených do vysielania. V týchto prípadoch nevykonávajú majetkové práva samotní autori ako osoby, ktoré dielo vytvorili, ale vykonávajú ich producenti, ktorým autori nimi vytvorené čiastkové diela dodali do audiovizuálneho diela ako celku na základe medzi nimi uzatvorených zmlúv a za ktoré im bola producentmi riadne vyplatená odmena na základe výhradných licenčných zmlúv. Je pravidlom, že výkon majetkových práv súvisiacich s dielom v oblasti audiovizie prislúcha iným osobám odlišných od autorov. Producenti uzatvárajú s autormi zmluvy s výhradnými licenčnými doložkami alebo ide o tzv. spoločné dielo a v prípade spoločného diela potom ex lege vykonáva majetkové práva osoba, producent alebo vysielateľ, ktorá vytvorenie diela iniciovala, zabezpečovala, usmerňovala. Z uvedeného dôvodu objektívne nemôže ani nemohlo dôjsť k porušeniu práv autorom vykonaním verejného prenosu audiovizuálneho diela, keďže títo v požadovanom rozsahu nie sú nositeľmi dotknutých majetkových práv hoci naďalej zostávajú autormi svojich čiastkových diel. Tak sa potom deje, že autori dostávajú za to isté zaplatené dvakrát. Prvýkrát oprávnenne dostanú autori odmenu vrátane licenčnej odmeny priamo do producenta, či vysielateľa, druhýkrát neoprávnenne od žalobcu, hoci žalobca nie je vôbec oprávnený udeľovať súhlas na použitie diela ani sa domáhať bezdôvodného obohatenia, keďže toto právo nepatrí ani samotným autorom. Žalovaný zo štatistiky predloženej žalobcom s poukazom na zmluvy vyplýva, že na vytvorení diela sa podieľajú autori ako pôvodcovia diela. Nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia by prislúchal jedine a výlučne napríklad RTVS a nie autorom, a to pôvodcom predmetov.

25. K nepreukázaniu existencie verejného prenosu a neoprávneného použitia predmetov ochrany žalovaný uviedol, že nepopiera práva autorov požadovať súhlas na každé použitie ich diela i na poskytnutie odmeny. Predmetom konania je vydanie bezdôvodného obohatenia za údajne neoprávnené použitie doposiaľ nevedno akých diel a ak žalovaný aj vykonával verejný prenos prostredníctvom technického zariadenia nie je možné tvrdiť, že vykonával prenos práve tých diel, ktoré spravuje žalobca a tým neoprávnenne zasiahol do práv tých nositeľov, ktorých žalobca zastupuje. Na preukázanie neoprávneného použitia cudzieho motorového vozidla tiež nepostačuje vodičský preukaz a že na ceste pred domom stálo cudzie vozidlo, keď navyše ani nie je možné preukázať, že to vozidlo tam skutočne stálo. Žalobca neprodukuje žiadne dôkazy a z jeho vyjadrení je zrejme, že nemieni produkovať, čo musí viesť ku strate sporu. O nepravdivosti tvrdenia žalobcu vo vzťahu k objektívnej nemožnosti dokazovanie svedčí aj skutočnosť, že žalovaný i keď v obmedzenom rozsahu predkladá relevantné dôkazy, respektíve navrhuje vykonanie ďalších a žalobca neurobil ani len to. S poukazom na ustanovenie § 451, § 456 OZ, § 58 ods. 1 písm. i/, § 164 ods. 1 a § 169 ods. 4 písm. b/ AZ je zrejme, že v sporoch o vydanie bezdôvodného obohatenia sa predpokladá preukázanie reálneho použitia predmetov ochrany, ktoré na základe dohody s nositeľom práv spravuje práve žalobca. Žalobca tvrdí, že poskytovanie signálu hotelovým zariadením prostredníctvom TV klientom, ktorí sú ubytovaní v izbách tohto zariadenia predstavujú nezávisle od používanej techniky prenosu signálu verejný prenos podľa Článku III. ods. 1 Smernice s odkazom na rozsudok č. k. C 306/2005. Žalovaný rešpektuje toto rozhodnutie ESD hoci sa nestotožňuje s právnym posúdením veci, keď sa prikláňa k opačnému právnemu názoru, ktorý reprezentuje napríklad švajčiarsky Federálny súdny dvor, ktorý vysielanie prostredníctvom TV na hotelových izbách nepovažoval za verejné šírenie a vyberanie poplatkov vo Švajčiarsku z toho dôvodu pozastavil. Pre preukázanie predpokladov vzniku bezdôvodného obohatenia nepostačuje, že v hotelovom zariadení je TV prijímač, že hotel súčasne do TV prijímača poskytuje signál, hoci na záver o potrebe uzavretia licenčnej zmluvy s niekým to zrejme postačuje, ak sa dá predpokladať, že signálom sa

širšia chránené diela. Je potrebné preukázať, že bol vykonávaný verejný prenos práve tých predmetov ochrany zaradených do programovej štruktúry ku ktorým vykonáva správu žalobca. Žalovaný mal za to, že žalobca relevantným spôsobom nepreukázal, že by žalovaný skutočne mal vo svojom ubytovacom zariadení čo i len jeden TV prijímač, že by prijímal televízny signál, že by žalovaný čo i len v jednom prípade skutočne mal voči žalobcovi kontraktčnú povinnosť a ak platí, že ju nemal tak potom nemá ani povinnosť vydať bezdôvodné obohatenia.

26. K obvyklej licenčnej odmene žalovaný uviedol, že žalobca je podnikateľom podľa slovenského súťažného práva i podľa práva EÚ a jeho činnosť nepochybne podlieha kontrole zo strany autorít aplikujúcich súťažné právo v SR i v EÚ a teda aj zo strany súdu aplikujúceho okrem vnútroštátneho súťažného práva aj právo EÚ osobitne priamo aplikovateľný Článok 102 ZF EÚ (Zmluva o fungovaní Európskej únie). Žalobca je podnikateľom, ktorý má na relevantnom trhu tzv. licenčných služieb dominantné postavenie nakoľko v súlade s § 8 ods. 1 ZOHS nie je vystavený podstatnej súťaži a ktorý sa vzhľadom na svoju ekonomickú silu môže správať nezávisle. Dominantné postavenie žalobcu na trhu je nespochybniteľné a žalovaný má dôvod domnievať sa, že zo strany žalobcu dochádza k dlhodobému zneužívaniu jeho dominantného postavenia. Žalobca od 01. 01. 2015 uplatňuje voči používateľom sadzobník licenčných odmien, ktoré sú neprimerane vysoké a jedny z najvyšších v Európe, čo uviedol v liste z roku 2015 aj Protimonopolný úrad SR (list zo dňa 14. 07. 2015). V súvislosti s vyššie uvedeným prebiehali v roku 2015 a začiatkom roku 2016 rokovania medzi žalobcom a Zväzom hotelov a reštaurácií SR (ďalej ako ZHR SR), ktorého je aj žalovaný členom a žalobca neposkytol žiadne vyjadrenia, či licenčné odmeny. Podľa jednostranne určeného sadzobníka spĺňajú kritéria primeranosti. Žalobca neposkytol žiadne informácie vo vzťahu ku kritériám metodike určovania výšky licenčných odmien ani žiadne informácie týkajúce sa ekonomického zdôvodnenia niekoľkonásobne vyšších licenčných odmien oproti iným štátom Európy ani ZHR SR ani jeho členom. Žalovaný predložil do konania analýzu licenčných platieb, hotelových a reštauračných zariadení kolektívnym správcom vo vybraných krajinách Európy zo dňa 12. 09. 2016 i vzhľadom ku skutočnosti, že žalobca uvádza, že ide o obvyklú odmenu, avšak ide o organizáciu s dominantným postavením, ktorý sám túto odmenu vytvára. Článok 102 ZF EÚ treba vykladať v tom zmysle, že skutočnosť, že organizácia kolektívnej správy požaduje za svoje služby sadzby, ktoré sú podstatne vyššie ako sadzby uplatňované v iných členských štátoch je treba považovať za indiciu o zneužití dominantného postavenia ak sa porovnanie výšky sadzieb uskutočnilo na jednotnom základe. Žalovaný mal za to, že uplatňovanie licenčných odmien, ktoré je päťnásobne vyššie za rok 2016 ako v iných krajinách Európy je nekalé súťažné konanie podľa § 44 ods. 1 Obchodného zákonníka a v rozpore so zásadami poctivého obchodného styku nepožíva právnu ochranu podľa § 265 Obchodného zákonníka a ide súčasne o výkon práv a v rozpore s dobrými mravmi podľa § 3 ods. 1 OZ. Žalobca predkladá desiatky rozšírených hromadných licenčných zmlúv, ktoré ak vychádzajú z vyššie uvedeného konania žalobcu sú minimálne v rozsahu dohodnutej licenčnej odmeny absolútne neplatné podľa § 39 OZ a preto nie sú spôsobilým dokazovaním vo vzťahu k preukázaniu výšky obvyklej odmeny, ktorá by bola súčasne aj odmenou primeranou.

27. Žalovaný navrhol vo svojom odpore, aby súd podľa § 162 ods. 1 písm. a/ CSP konanie prerušil do času, kým na základe písomného oznámenia súdu podľa § 158 CSP v spojení s § 25 ods. 2 ZOHS Protimonopolný úrad SR právoplatne nevyrieši otázku, ktorá je podstatná pre rozhodnutie v merite veci a súčasne ju súd nie je oprávnený riešiť a síce, či vyššie opísané konanie žalobcu je alebo nie je zakázaným zneužitím dominantného postavenia na trhu. Žalovaný navrhoval konanie prerušiť v prípade, že nezamietne žalobu. Predložil uznesenie OS Bratislava č. k. 6C/34/2016 zo dňa 02. 10. 2018, ktoré nie je právoplatné a ktorým došlo k prerušeniu konania do právoplatného skončenia konania vedeného na Protimonopolnom úrade SR na základe podnetu Zväzu hotelov a reštaurácií na prešetrenie správania subjektu LITA z dôvodu podozrenia na zneužívanie dominantného postavenia zaregistrovaného pod č. 6296/OZDPAVD/2016 do rozhodnutia Protimonopolného úradu SR, čo má vplyv na cenník spoločnosti LITA v zmysle ktorého si uplatňuje bezdôvodné obohatenie.

28. K uvedenému návrhu na prerušenie konania žalobca uviedol, že žiadne konanie na Protimonopolnom úrade SR neprebíha, nedošlo k žiadnemu začatiu konania a Protimonopolný úrad SR rozhodovať nebude, lebo vykonáva rozhodovaciu činnosť len z vlastného podnetu a zároveň nevydáva rozhodnutia ako je uvedené v uznesení Okresného súdu Bratislava, že nezačne konať alebo nebude konať. Nie je dôvod na prerušenie konania, keďže uvedené číslo č. 6296 je len číslo, pod ktorým bol zaregistrovaný podnet Zväzu hotelov a reštaurácií podaný aj v roku 2015, žiadne konanie a nevedie ani sa nezačalo.

29. Žalobca k odporu žalovaného uviedol, že podanie zo dňa 15. 12. 2017 je žalobou, ktorá spĺňa všeobecné náležitosti vyžadované § 127 ods. 1 CSP a osobitné náležitosti vyžadované § 132 CSP a nasledujúce a konajúci súd na rozdiel od žalovaného v žalobe našiel opis rozhodujúcich skutočností a aj konkrétne skutkové tvrdenia vo vzťahu k uplatňovanému nároku, dôkazy aj žalobný návrh. Žalobca poukázal na § 151 ods. 2 CSP s tým, že žalovaný na str. 3 odporu uvádza, že popiera všetky skutkové tvrdenia žalobcu uvedené v jeho podaní označenom ako žaloba. Takéto generálne popretie skutkových tvrdení je v rozpore s vyššie uvádzaným zákonným ustanovením a je neúčinné. K nepreukázaniu aktívnej vecnej legitímácie žalobcu žalovaný konštatuje, že žalobca predkladá iba generické, neúplné a neurčité tvrdenia a nepreukazuje aktívnu vecnú legitímáciu, čo žalobca namieta.

30. Žalovaný konštatuje, že právna úprava rozšírenej hromadnej licenčnej zmluvy obsiahnutá v Právnom poriadku SR je v rozpore s právnym poriadkom Európskej únie, konkrétne so Smernicou EP a Rady č. 2001/29/ES (ďalej Smernica), a to Článkom 2 písm. a/ a Článkom 3 ods. 1. Žalobca s týmto právnym názorom nesúhlasí a je len účelovým výkladom, ktorý je v priamom rozpore so samotným znením Smernice a so zásadami, na ktoré je autorskoprávna ochrana v EÚ stavaná. Žalovaného absolutistický výklad Smernice v podstate znamená, že organizácia kolektívnej správy môže vykonávať správu majetkových práv za nositeľa práv, výlučne a jedine v tom prípade pokiaľ jej na takúto správu výslovne udelí nositeľ práva mandát písomnou zmluvou. Žalovaný úplne popiera inštitút rozšírenej hromadnej licenčnej zmluvy, ale aj inštitút povinnej kolektívnej správy, ktoré sú tradičnými inštitútmi akceptovanými a odporúčanými v EÚ aj mimo EÚ. Inštitút rozšírených licenčných zmlúv je v krajinách EÚ pomerne bežným inštitútom, je zakotvený v právnych úpravách viacerých členských štátov napríklad v Y., kedy ide o inštitút, ktorý je používaný už od 60-tych rokov minulého storočia. Zmyslom a účelom tohto inštitútu je reagovať na obdobné spôsoby používania diel ako je predmetom tohto konania, kedy ide o masové použitie diel, pri ktorom je individuálny výkon práv jednotlivými nositeľmi práv prakticky nemožný, bol by neprimerane náročný a náklady s ním spojené by ďaleko prevyšovali príjmy z licenčných odmien autorov. Jeho cieľom a účelom je ochrániť právo autora a zabezpečiť, aby za každé použitie diel získal odmenu. Uvedený inštitút je dôležitým právnym nástrojom aj pre samotných používateľov tým, že ním poskytuje možnosť získať oprávnenie na masové použitie diel, zabezpečenie čoho individuálnym jednaním s jednotlivými nositeľmi práv by pre používateľa bolo neprimerane náročné, nákladné a samotný používateľ pri takomto spôsobe použitia sám ani nevie a nemá možnosť zistiť, ktoré predmety ochrany bude takto používať. Používateľ podpísaním rozšírenej licenčnej zmluvy má právnu istotu, že všetky diela určitého druhu, ktoré používa daným spôsobom používa legálne a záruku, že žiadny nositeľ práv nevznesie voči nemu žiadne nároky. Na existenciu inštitútu rozšírených licenčných zmlúv pamätal aj normotvorca žalovaným citovanej Smernice, v jej úvodných ustanoveniach v bode 18, kde uvádza „táto Smernica platí bez toho, aby boli dotknuté tie ustanovenia v členských štátoch, ktoré sa týkajú spravovania práv ako sú rozšírené licencie ochranných spoločností. Je teda zrejme, že samotný obsah a výslovné znenie Smernice uvádza, že jej ustanoveniami nie je dotknutá platnosť právnych úprav členských štátov, ktoré ustanovujú inštitúty rozšírených licenčných zmlúv. Samotný tvorca tejto normy v obsahu výslovne zakotvil, že existencia a uplatňovanie inštitútu rozšírených licenčných zmlúv je súladné s ustanoveniami Smernice, a teda s právom EÚ. Právo EÚ tak nespochybniteľne inštitút rozšírených hromadných licenčných zmlúv ako aj inštitút povinnej kolektívnej správy pozná, v určitých oblastiach používania predmetom ochrany ho preferuje s cieľom zabezpečenia udelenia súhlasu na používanie všetkých druhov diel pre daný spôsob používania a s cieľom zabezpečenia vyplácania odmeny všetkým nositeľom práv, ktoré by sami nemohli riadne kontrolovať a presadzovať. Pokiaľ žalovaný tvrdí opak a teda, že inštitút rozšírených licenčných zmlúv je v rozpore so Smernicou tak žalobca má za to, že žalovaný buď nie je oboznámený s celým znením Smernice alebo považuje metódy systematického a teologického výkladu právnych noriem za neexistujúce a bezobsažné pojmy a má za to, že môže z izolovaného znenia jedného ustanovenia Smernice vyvodzovať závery, ktoré sú v priamom rozpore s jej ostatnými výslovnými ustanoveniami a následne žiadať súd, aby v súlade s ním prezentovanými názormi ignoroval výslovné ustanovenia právneho poriadku EÚ, čo má zrejme byť podľa žalovaného obsahom tzv. zásady prednosti úniijného práva. V SR okrem žalobcu uzatvára rozšírené hromadné licenčné zmluvy aj organizácia kolektívnej správy SOZA vo vzťahu k hudobným dielam. SOZA uzatvorila pre rok 2016 so ZHR SR kolektívnu licenčnú zmluvu v zmysle § 77 AZ, ktorá sa vzťahuje aj na žalovaného. SOZA je oprávnená uzatvárať rozšírené hromadné licenčné zmluvy a využíva inštitút rozšírenej hromadnej licencie a uzatvára s organizáciou združujúcou používateľov takú kolektívnu licenčnú zmluvu, ktorou udeľuje súhlas na použitie všetkých autorov a všetkých diel, t. j. aj nezastupovaných na zmluvnom

základe. I vo svetle tejto skutočnosti je argumentácia žalovaného účelová majúca za cieľ poškodiť práva autorov, dosiahnuť tak svoju ochranu ako subjektu, ktorý dlhodobo vedome porušuje práva autorov.

31. Žalovaný opiera svoju argumentáciu o rozsudok Súdneho dvora EÚ vo veci sp. zn. C 301/2015 a účelovo ho prezentuje ako riešiaci rovnakú právnu otázku ako je otázka inštitútu rozšírených licenčných zmlúv. V uvedenej veci bola riešená otázka online použitia obchodne nedostupných kníh, čo je skutkovo a právne zásadne odlišné od verejného prenosu diel technickými zariadeniami a žalovaný tvrdí, že je bez právneho významu skutočnosť, že vec sp. zn. C 301/2015 sa skutkovo týka iného spôsobu verejného prenosu a iného druhu diel. Z uvedeného rozsudku vyplýva, že predmetom prejudiciálnej otázky bolo, či konkrétna právna úprava Francúzska týkajúca sa rozmnožovania obchodne nedostupných diel a verejného prenosu obchodne nedostupných diel v digitálnej podobe je v súlade so Smernicou. Uvedené rozhodnutie, z jeho obsahu vyplýva, že bolo rozhodnuté nie preto, že by organizácia kolektívnej správy vo Francúzsku nemohla vykonávať práva aj za nositeľov práv, nezastupovaných na zmluvnom základe, teda formou rozšírenej licencie, ale preto, že konkrétne podmienky právnej úpravy Francúzska v prípade obchodne nedostupných kníh pre daný výkon práv považuje Súdny dvor EÚ za nesúladné so Smernicou. V prípade audiovizuálnych diel je nesporné, že ich autori môžu predpokladať, že predmety ochrany budú obsahom televízneho vysielania a aj verejného prenosu technickými zariadeniami. Je tiež nesporné, že právna úprava § 79 AZ neobmedzuje ani nepodmieňuje právo nositeľa práv vylúčiť kolektívnu správu.

32. Žalobca poukázal, že žalovaný v odpore uvádza pomerne rozsiahly výklad o princípoch práva EÚ, prednosti práva EÚ, priameho a nepriameho účinku Smerníc a podobne s čím žalobca samozrejme súhlasí, že tieto princípy sú bezpochyby základné princípy práva EÚ, ktorými sú členské štáty a vnútroštátne súdy viazané, avšak žiaden z týchto princíпов nemôže mať za dôsledok to čo má za snahu dosiahnuť žalovaný a to priznanie právnej ochrany osobe, ktorá dlhodobo vedome porušuje práva autorov a používa ich diela bez súhlasu alebo aspoň snahy takýto súhlas získať. Žiaden z princíпов práva EÚ nemôže priznať účinnosť a prednosť takému výkladu únijného práva ako uvádza žalovaný, ktorý je v priamom rozpore s výslovným znením zmyslom a účelom relevantného únijného práva a nemôže vyvolať stav, v ktorom by na základe účelového a hrubo skresľujúceho výkladu žalovaného bude považovať rozsudok Súdneho dvora EÚ, ktorý bol vydaný v právne a skutkovo odlišnej veci za analogický. Žalovaný si zrejme zamieňa princípy práva EÚ najmä princíp prednosti práva EÚ s takým princípom, kedy má vnútroštátny súd priznať prednosť žalovaným uvádzanému účelovému zneužívajúcemu a fabulóznemu výkladu únijného práva a judikatúry pred skutočným znením, obsahom a účelom únijného práva. Princípy práva EÚ však takýto obsah zjavne nemajú. Relevantné úijné právo je založené na prísnej a účinnej ochrane práv autorov a sleduje úplne opačný cieľ ako ten, ktorý sa žalovaný snaží svojou argumentáciou dosiahnuť. Žalovaného tvrdenie o tom, že § 79 ods. 1 písm. b/ AZ je v rozpore s obsahom a cieľom Smernice, je bezbrehou snahou presvedčiť súd, aby neprihliadal na platnú právnu úpravu SR a EÚ a postupoval v rozpore s Článkom 16 CSP.

33. K tvrdeniu žalovaného, že žalobca nemôže účinne tvrdiť a preukazovať aktívnu vecnú legitimitáciu žalobca uviedol, že vzhľadom na platnú právnu úpravu s poukazom na ustanovenia § 164 ods. 1, 5 AZ, § 79 ods. 1 a 5 AZ, § 164 AZ, § 79 ods. 2, ods. 3 AZ, § 169 ods. 4 AZ, § 165 ods. 1 AZ, § 143 ods. 1 AZ, § 19 AZ a § 58 ods. 1 a § 63 ods. 2 písm. d/ s poukazom i na ustanovenie § 456 prvá veta OZ nedošlo k písomnému vylúčeniu kolektívnej správy majetkových práv ani zo strany nositeľov práv zastupovaných na zmluvnom základe ani zo strany nositeľov práv nezastupovaných na zmluvnom základe. Žalobca má zákonnú povinnosť domáhať sa vydania bezdôvodného obohatenia, nositelia práv sami neuplatňujú voči žalovanému nároky na vydanie bezdôvodného obohatenia a žalobca má za to, že je hospodárne domáhať sa voči žalovanému nároku na vydanie bezdôvodného obohatenia a je oprávnený aj povinný sa domáhať tohto nároku. Tvrdenie žalovaného, že žalobca môže preukázať svoju aktívnu vecnú legitimitáciu iba tak, že preukáže konkrétnymi zmluvami o zastupovaní či vôbec v akom rozsahu, pre ktoré predmety ochrany vykonáva kolektívnu správu majetkových práv jednotlivých nositeľov práv a zároveň, že sa jedná o konkrétne predmety ochrany, ktoré žalovaný v žalovanom období neoprávnené použil je v prípade hromadného používania predmetov ochrany verejným prenosom technickými zariadeniami v hlbokom rozpore s princípmi, na ktorých je AZ založený, je ignoranciou inštitútu kolektívnej správy a rozšírenej hromadnej licenčnej zmluvy a hromadnej licenčnej zmluvy. Interpretácie žalovaného sú v hlbokom rozpore aj s cieľmi zákonodarcu, kedy sa v dôvodovej správe k AZ uvádza, že cieľom koncepcie nového autorského práva je moderný a flexibilný právny predpis, ktorý zabezpečí autorom a iným nositeľom práv efektívnejší výkon ich práv v rámci stanovených európskym a medzinárodným právom. Na druhej strane nebude predstavovať prekážku pre šírenie

kultúry, vzdelania, výsledkov výskumu a vývoja a ... Autorskoprávna ochrana tak zohráva zásadnú úlohu v rámci systému ochrany duševného vlastníctva, ktorý je základným kameňom a výrobným priestorom pre spoločnosť a ekonomiku, ktorú označujeme ako vzdelanostnú, informačnú, či vedomostnú. Žalovaný v časti III. AD (ii) odporu poukázal iba na ním vybrané ustanovenia § 144 ods. 3 AZ a § 169 ods. 4 písm. b/ AZ a § 456 prvá veta OZ, kedy účelovým a selektívnym výberom jednotlivých ustanovení bez zohľadňovania iných ustanovení AZ a OZ prezentuje také právne posúdenie, ktoré vyhovuje jeho interpretáciám ochrany úmyselného neoprávneného zasahovania do autorských práv. Žalobca poukázal, že žalovaný v odpore prezentuje názor ako má byť preukázaná aktívna vecná legitímácia žalobcom, na str. 14 odporu dáva žalobcovi, o ktorom tvrdí, že poskytuje neurčité generické tvrdenia a teda nič netvrdí a nič nepreukázal aj právnu radu, akým spôsobom má postupovať, aby preukázal aktívnu vecnú legitímáciu a mal by predložiť súdu zoznamy tisícok nositeľov práv z celého sveta, tisícok zmlúv, prehlásení atď. Žalovaný však ani len neuznáva, že by došlo k odvysielaniu audiovizuálnych diel o ktorých žalobca založil do spisu štatistiku, keďže zoznam považuje za nedôveryhodný. Práve z dôvodu, aby nedochádzalo k neoprávneným zásahom do práv autorov a iných nositeľov práv bol založený systém kolektívnej správy, inštitút hromadnej licenčnej zmluvy a osobitne inštitút rozšírenej hromadnej licenčnej zmluvy. Požiadavka žalovaného na predloženie zoznamov tisícov nositeľov práv, tisícok zmlúv, zoznamov, státisícov predmetov ochrany je v rozpore s princípom kolektívnej správy, v kontexte platnej právnej úpravy je nelegitímna, šikanózna, kedy jediným cieľom žalovaného ako neoprávneného používateľa predmetov ochrany je odvrátiť pozornosť súdu od merita veci a upriamiť ju na dokazovanie odporujúceho hmotnému právu. Žalobca poukázal na Nález ÚS ČR II.2186/2014 bod 32. Ústavný súd uviedol, že by bolo proti zmyslu a účelu kontroly uskutočnenej kolektívnym správcom pokiaľ by takto mal určiť konkrétne diela, ktoré boli užívateľom sprístupnené verejnosti a tento postup by nebol s ohľadom na množstvo zastupovaných nositeľov práv zrejme ani možný.

34. Je notoricky známou skutočnosťou, že súčasťou každého verejného prenosu v roku 2016 nevyhnutne boli a museli byť diela literárne, dramatické, hudobnodramatické, choreografické, audiovizuálne, fotografické, výtvarného umenia, architektonické a úžitkového umenia. Napriek tejto notoriete a nad rámec potrebného dokazovania žalobca založil do spisu prehľad takých druhov predmetov ochrany, ku ktorým vykonáva v zmysle oprávnenia MK SR správu a ktoré boli použité v roku 2016 vo vysielaniach aspoň základných slovenských televíznych staníc. Dokazovanie, ktorého sa domáha žalovaný, a to predložením detailných zoznamov s uvedením konkrétnych autorov je v rozpore so samotným zmyslom inštitútu kolektívnej správy. Vychádzajúc z inštitútu kolektívnej správy a ustálenej judikatúry pre vznik nároku organizácie kolektívnej správy na domáhanie sa vydania bezdôvodného obohatenia je potrebné preukázať povinnosť používateľa mať uzatvorenú hromadnú alebo rozšírenú hromadnú licenčnú zmluvu, aspoň druhovo akých nositeľov práv zastupuje a že dochádzalo alebo aspoň s pravdepodobnosťou hraničiacou s istotou dochádzalo k produkcii diel autorov zastupovaných organizáciou kolektívnej správy. Žalobca riadne preukázal aktívnu vecnú legitímáciu.

35. Výška bezdôvodného obohatenia, ktorého sa žalobca domáha v zmysle § 458a a § 442a ods. 2 OZ je určená ako suma zodpovedajúca najmenej odmene, ktorá by za získanie takej licencie bola zvyčajná v čase neoprávneného zásahu do tohto práva. Pre určenie výšky bezdôvodného obohatenia v kontexte aplikovateľnej právnej úpravy je irelevantné preukazovať skutočné použitie všetkých konkrétnych predmetov ochrany a relevantné je preukázať, či bola povinnosť zo strany žalovaného mať uzatvorenú rozšírenú hromadnú licenčnú zmluvu, čo žalobca preukázal tiež aká bola zvyčajná licenčná odmena, za akú by žalovaný dostal predchádzajúci súhlas nositeľov práv na použitie predmetov ochrany bez ohľadu na to, ktoré všetky konkrétne diela, akých všetkých konkrétnych nositeľov by použil. Žalobca poukázal na rozsudok Súdneho dvora EÚ č. k. C 367/2015 zo dňa 27. 01. 2017, podľa ktorého Článok 13 Smernice EÚ a Rady č. 2004/48/ES zo dňa 29. 04. 2004 o vymožitelnosti práv duševného vlastníctva sa má vykladať v zmysle, že nebráni vnútroštátnej právnej úprave akou je dotknutá právna úprava vo veci samej, podľa ktorej môže majiteľ práv duševného vlastníctva, ktoré boli porušené požadovať od porušovateľa buď náhradu spôsobenej ujmy so zohľadnením všetkých náležitých aspektov konkrétneho prípadu alebo zaplatenie sumy zodpovedajúcej dvojnásobku primeranej odmeny.

36. K tvrdeniam žalovaného, že žalobca nepreukázal existenciu verejného prenosu a neoprávnené použitie predmetov ochrany zo strany žalovaného žalobca uviedol, že žalovaný prostredníctvom ZHR SR uzatvoril zmluvy so Slovgram a SOZA, na základe ktorých získal súhlasy uvedených organizácií na používanie nimi kolektívne spravovaných predmetov ochrany verejným prenosom technickými

zariadeniami. Je paradoxom, že žalovaný práva autorov zastupovaných žalobcom popiera a zároveň akceptuje práva vrátane práva na primeranú odmenu výkonných umelcov, ktorý len vykonávajú diela vytvorené autormi zastupovanými žalobcom. Žalobca trvá na tom, že súčasťou každého verejného prenosu boli a museli byť diela literárne, dramatické, hudobnodramatické, choreografické, audiovizuálne, fotografické a iné..., t. j. diela režisérov, scenáristov, výtvarníkov, choreografov, autorov literárnych predlôh, prekladateľov, autorov úpravy dialógov atď. bez ktorých by ani k vysielaniu a k verejnému prenosu technickými zariadeniami ani nemohlo dôjsť. Žalovaný nemohol z verejného prenosu technickými prostriedkami realizovaného v zmysle zmlúv so SOZA a Slovgram žiadnym spôsobom vyňať uvedené predmety ochrany a nepoužívať ich a je teda isté, že k používaniu uvedených predmetov ochrany došlo. Prezentovaný názor žalovaného, že v sporoch o vydanie bezdôvodného obohatenia sa predpokladá preukázanie reálneho použitia predmetov ochrany, ktoré na základe dohody s nositeľom spravuje práve žalobca je v hlbokom rozpore s významom a obsahom inštitútu kolektívnej správy, inštitútu rozšírenej hromadnej a hromadnej licenčnej zmluvy. Opakovane poukázal na Nález Ústavného súdu ČR II.ÚS 2186/2014, ktorý je plne rešpektovaný i súdmi v SR.

37. Podľa § 79 ods. 1, 2 Autorského zákona organizácia kolektívnej správy, ktorá zastupuje najviac nositeľov práv podľa § 164 ods. 1 na území Slovenskej republiky a je takto uvedená v evidencii organizácií kolektívnej správy podľa § 152 ods. 4, môže uzavrieť s nadobúdateľom rozšírenú hromadnú licenčnú zmluvu, ktorou udeľuje súhlas na použitie všetkých diel nositeľov práv a) zastupovaných podľa § 164, ku ktorým vykonáva správu majetkových práv a b) ktorí nie sú touto organizáciou kolektívnej správy zastupovaní podľa § 164 a nevylúčili kolektívnu správu práv k týmto dielam podľa odseku 2. Nositeľ práv podľa odseku 1 písm. b) je oprávnený vylúčiť kolektívnu správu svojich majetkových práv ku všetkým alebo k niektorému zo svojich diel prostredníctvom rozšírenej hromadnej licenčnej zmluvy písomným oznámením organizácii kolektívnej správy podľa odseku 1, ktorá o tom bez zbytočného odkladu informuje nadobúdateľa licencie.

38. Podľa § 27 ods. 1 Autorského zákona verejný prenos diela je verejné šírenie diela akýmkoľvek technickými prostriedkami po drôte alebo bezdrôtovo tak, že toto dielo môžu vnímať osoby na miestach, kde by ho bez tohto prenosu vnímať nemohli.

39. Podľa § 58 ods. 1 písm. i/ Autorského zákona autor, do ktorého práva sa neoprávnene zasiahlo alebo ktorého právu hrozí neoprávnený zásah, sa môže domáhať najmä vydania bezdôvodného obohatenia.

40. Podľa § 63 ods. 2 písm. d/ Autorského zákona nárokov podľa § 58 ods. 1 písm. b) až i) a ods. 2 sa môže domáhať vo svojom mene a na účet autora aj organizácia kolektívnej správy.

41. Podľa § 164 ods. 1 Autorského práva organizácia kolektívnej správy je povinná zastupovať za rovnakých podmienok a bez ohľadu na členstvo v organizácii kolektívnej správy každého nositeľa práv pri výkone jeho majetkových práv v písomne dohodnutom rozsahu predmetov ochrany a v odbore kolektívnej správy práv v súlade s vydaným oprávnením, ak o to nositeľ práv požiada. Organizácia kolektívnej správy môže odmietnuť zastupovanie nositeľa práv len na základe preukázaných objektívnych dôvodov, najmä ak by zastupovanie nositeľa práv bolo v rozpore s vydaným oprávnením alebo majetkové práva k predmetu zastúpenia nevznikli. Pred uzavretím dohody podľa prvej vety je organizácia kolektívnej správy povinná poskytnúť nositeľovi práv informácie o podmienkach zastupovania pri výkone kolektívnej správy práv. Organizácia kolektívnej správy je povinná začať výkon činností súvisiacich so zastupovaním od uzavretia dohody podľa prvej vety, ak nie je dohodnuté inak.

42. Podľa § 451 Občiansky zákonník kto sa na úkor iného bezdôvodne obohatí, musí obohatenie vydať. Bezdôvodným obohatením je majetkový prospech získaný plnením bez právneho dôvodu, plnením z neplatného právneho úkonu alebo plnením z právneho dôvodu, ktorý odpadol, ako aj majetkový prospech získaný z nepoctivých zdrojov.

43. Podľa § 458a Občianskeho zákonníka ak pri porušení alebo ohrození práva duševného vlastníctva nemožno určiť bezdôvodné obohatenie sa inak, na určenie peňažnej náhrady sa použije primerane ustanovenie § 442a ods. 2.

44. Podľa § 442a ods. 2 Občianskeho zákonníka pri porušení alebo ohrození práva duševného vlastníctva, ktoré môže byť predmetom licenčnej zmluvy, výška náhrady škody, ak ju nemožno určiť

inak, určí sa najmenej vo výške odmeny, ktorá by za získanie takej licencie bola zvyčajná v čase neoprávneného zásahu do tohto práva; to sa primerane vzťahuje aj na práva duševného vlastníctva, ktoré môžu byť predmetom prevodu.

45. Predmetom sporu medzi žalobcom a žalovaným bolo vydanie bezdôvodného obohatenia za neoprávnené použitie diel za obdobie od 01. 01. 2016 do 31. 12. 2016 vo výške 780 Eur podľa Sadzovníka licenčných odmien.

46. V konaní bolo sporné, či žalobca preukázal, že má aktívnu vecnú legitimáciu v tomto konaní, že žalovaný používal predmety ochrany formou verejného prenosu a porušoval výhradné autorské práva, keď bez súhlasu žalobcu používal predmety ochrany verejným prenosom a či žalobcovi vznikol nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia v uplatnenej výške.

47. Z predložených listinných dôkazov súd mal za preukázané, že žalobca má na základe oprávnenia MK SR č. 1587/2016-232/10421 oprávnenie, ktoré bolo vydané dňa 18. 08. 2016 v zmysle ktorého má postavenie organizácie kolektívnej správy podľa § 144 ods. 1 AZ. Predtým mal takéto postavenie na základe oprávnenia zo dňa 11. 05. 2010 a v zmysle uvedených oprávnení vykonáva a vykonával kolektívnu správu majetkových práv autorov a iných nositeľov práv k literárnym, dramatickým, hudobnodramatickým, choreografickým, audiovizuálnym, fotografickým dielam, dielam výtvarného umenia, architektonickým dielam a dielam úžitkového umenia. Pokiaľ žalovaný namietal, že žalobca nepreukázal, ktorých nositeľov práv zastupuje, ku ktorým predmetom ochrany vykonáva správu a či tieto predmety ochrany boli žalovaným skutočne použité, z ustanovenia zákona č. 185/2015 z dôvodu, aby nedochádzalo k neoprávneným zásahom do práv autorov a iných nositeľov práv, pre ktorých je najmä pri hromadnom používaní predmetov ochrany takmer nemožné alebo obtiažne zisťovať a kontrolovať ich používanie je založený systém kolektívnej správy inštitút hromadnej licenčnej zmluvy a inštitút rozšírenej hromadnej licenčnej zmluvy a takýmto spôsobom štát zabezpečuje realizáciu verejného záujmu, a to ochranu subjektívnych práv autorov a nositeľov práv v zmysle medzinárodného práva a zjednodušuje legálny prístup k používaniu predmetov ochrany širokej verejnosti. Z listinných dôkazov, ktoré predložil žalobca na CD nosiči i v písomnej forme mal súd za to, že preukázal, že podľa § 79 ods. 1 a 5 AZ uzatvára rozšírené hromadné licenčné zmluvy, ktorými udeľuje súhlas na používanie diel, a to jednak za nositeľov práv zastupovaných podľa § 164 AZ na zmluvnom základe a za nositeľov práv, ktorí nie sú žalobcom zastupovaní s poukazom na § 19 a § 58 ods. 1 AZ. Ústavný súd ČR vo svojom rozhodnutí II.ÚS 2186/2014 v bode 32 uviedol, že by bolo proti zmyslu a účelu kontroly uskutočňovanej kolektívnym správcom, pokiaľ by mal žalobca predložiť zoznam tisícov nositeľov práv, tisícok zmlúv a zoznamov. Inštitút rozšírených licenčných zmlúv je dôležitým právnym nástrojom aj pre samotných používateľov tým, že im poskytuje možnosť získať oprávnenie na masové použitie diel čo by individuálnym jednaním s individuálnymi nositeľmi bolo neprimerane náročné, nákladné a je notoricky známou skutočnosťou, že súčasťou každého verejného prenosu za žalované obdobie boli a museli byť vyššie uvádzané diela. Do spisu žalobca založil prehľad druhov predmetov ochrany, ku ktorým vykonáva v zmysle oprávnenia správu a ktoré boli v žalovanom období použité aspoň v základných slovenských televíznych staniciach. Žalobca ako organizácia kolektívnej správy je v zmysle autorského zákona povinný vykonávať kolektívnu správu riadne s náležitou odbornou starostlivosťou v rozsahu udeleného oprávnenia a je súčasne oprávnený a povinný zastupovať nositeľov práv s používateľmi a uzatvárať zmluvy za rovnakých podmienok, dohodnúť odmenu a trvať na jej úhrade. Ak používateľ nepreukáže, že nositeľ práv výslovne vylúčil kolektívnu správu svojich práv a ak bolo udelené oprávnenie používateľ je povinný plniť svoje povinnosti vyplývajúce z použitia predmetu ochrany prostredníctvom organizácie kolektívnej správy, ktorej bolo udelené oprávnenie na výkon kolektívnej správy vo vymedzenom odbore použitia predmetov ochrany. Hromadné licenčné zmluvy sa uzatvárajú na konkrétny spôsob alebo spôsob použitia diela a na všetky alebo niektoré diela hromadne a v zmysle právnej úpravy a jej princípov nie je potrebné ani žiaduce a reálne možné, aby sa pred uzavretím hromadnej alebo kolektívnej licenčnej zmluvy preukazoval presný počet spravovaných predmetov ochrany, presný rozsah zastupovaných autorov tak ako to tvrdí žalovaný. Takáto požiadavka odporuje zmyslu inštitútu právnej úpravy kolektívnej správy v zmysle autorského zákona. Žalobca uzatvára so všetkými nositeľmi práv rovnaké typizované zmluvy o zastupovaní, ktoré sú verejne dostupné na www stránke žalobcu. V roku 2016 zastupoval žalobca na základe zmlúv 3370 slovenských nositeľov práv, o čom predložil do spisu zoznam nositeľov práv, zároveň aj zoznam zahraničných organizácií kolektívnej správy práv s ktorými má recipročné zmluvy o zastupovaní. Do konania predložil 13 zmlúv a jednu recipročnú zmluvu so zahraničným partnerom na preukázanie svojich tvrdení. Požiadavka žalovaného na predloženie zoznamu všetkých autorov a

nositeľov práv, ktorých zastupuje žalobca a na predloženie zoznamu predmetov ochrany je v rozpore s princípom kolektívnej správy v kontexte úpravy uvedenej v autorskom zákone.

48. Pokiaľ žalovaný zastáva názor, že medzi žalobcom a autorom neexistuje žiadna dohoda a preto nie je možné tvrdiť, že vykonáva kolektívnu správu alebo ju vykonáva neoprávnené, pretože autor zveril žalobcovi do správy dielo, ku ktorému nedisponuje majetkovými právami, pretože nimi disponuje iný subjekt, z uvedeného tvrdenia vyplýva, že žalovaný si neuvedomuje, že autorské právo je právo absolútne zamerané na ochranu tvorivej duševnej činnosti každého autora. Autorské právo na dielo vzniká okamihom, kedy je toto dielo možné vnímať zmyslami a týmto okamihom sa ku každému dielu viažu aj práva autora, a to či už výhradné osobnostné práva alebo majetkové práva. Majetkové právo v sebe subsumuje právo autora na použitie ním vytvoreného diela alebo právo udeľovať súhlas na jeho použitie, pričom udelením súhlasu na použitie diela práva autora nezanikajú a autor je len povinný strpieť použitie diela inou osobou v rozsahu ním udeleného súhlasu. Uvedené vyplýva zo samotného autorského zákona a nie je možné súhlasiť s názorom žalovaného, že autor nedisponuje majetkovými právami k ním vytvorenému dielu a že by nimi disponovala tretia osoba napríklad vysielateľ alebo producent.

49. Na základe vyššie uvedeného súd mal za to, že žalobca je vecne aktívne legitimovaný v konaní, pretože preukázal, že má na základe oprávnenia MK SR zo dňa 18. 08. 2016 postavenie organizácie kolektívnej správy v zmysle § 144 ods. 1 AZ a vykonáva kolektívnu správu majetkových práv autorov a iných nositeľov práv a má uzatvorené rozšírené hromadné licenčné zmluvy. Žalobca zároveň na preukázanie svojho nároku predložil štatistiku vysielania základných slovenských televíznych staníc s uvedeným zoznamom vysielaných diel na CD nosiči a súčasťou každého audiovizuálneho diela sú nevyhnutne diela autorov, ktorých kolektívnu správu žalobca vykonáva, a to najmä dielo režiséra, scenáristu, autora literárnej predlohy, výtvarného grafika, výtvarného bábkaru, choreografa.

50. Žalovaný bol opakovane zo strany žalobcu vyzývaný, aby si riadne plnil svoje povinnosti v zmysle autorského zákona a uzatvoril rozšírenú hromadnú licenčnú zmluvu, ktorou by získal oprávnenie na verejný prenos, ktorý v roku 2016 vo svojom ubytovacom zariadení vykonával. Žalobca pred podaním žaloby vyzýval žalovaného k vydaniu bezdôvodného obohatenia prostredníctvom právneho zástupcu k čomu predložil dôkaz, zároveň mu ponúkal mimosúdne riešenie uzatvorením dohody o urovnaní, na čo žalovaný nerefletoval a zmluvu neuzatvoril. Žalovaný prevádzkuje ubytovacie zariadenie Hotel Golger. V roku 2016v izbách ubytovacieho zariadenia bolo umiestnených 30 zvukovoobrazových zariadení a verejné deklarovanie zvukovoobrazových zariadení v ubytovacom zariadení žalovaného na jeho www stránkach, kde vyhlasuje sám žalovaný verejne, že v prevádzkovanom ubytovacom zariadení Hotel Golfer je 4 podkrovné jednolôžkové a 26 dvojlôžkových antialergických izieb s TV - Sad a telefónom, možné prístelky a kapacita hotela je 64 pevných lôžok a 25 prísteliek s tým, že výslovne uvádza, že izby sú vybavené TV - Sad. Verejné deklarovanie obvykle sa vykladá tak, že zariadenia, ktoré sú tam umiestnené sú vybavené signálom, aby ich hostia mohli používať na účel určený, t. j. na sledovanie televíznych programov. Súd mal za to, že v konaní žalovaný nepreukázal, že by so žalobcom uzatvoril licenčnú zmluvu. Zároveň nepreukázal, že pokiaľ verejne deklaruje v ubytovacích zariadeniach, že sa tam nachádza TV prijímač, že by nebol vybavený signálom, ktorý by hostia mohli využívať. Zároveň by nepravdivosť takéhoto vyhlásenia znamenala porušenie § 6 vyhlášky MH SR č. 277/2008 Z. z., klamlivú obchodnú praktiku podľa § 8 ods. 1 zákona č. 250/2007 Z. z. a klamlivú reklamu podľa § 45 Obchodného zákonníka. Takéto verejné vyhlásenie žalovaného je pre neho aj voči klientom v zariadeniach právne záväzné a z povahy veci vyplýva, že žalovaný poskytoval funkčné televízne prijímače spôsobilé slúžiť na účel, na ktoré boli určené a boli riadne vybavené televíznym signálom. Súd poukazuje na rozsudok Súdneho dvora EÚ zo dňa 07. 12. 2006 č. k. C 306/2005, rozsudok Súdneho dvora EÚ zo dňa 12. 03. 2012 č. k. C 162/2010, uznesenie Súdneho dvora EÚ č. k. C 136/2009 z ktorých vyplýva, že prevádzkovateľ hotelového zariadenia, ktorý poskytuje v izbách televízne alebo rozhlasové prijímače, do ktorých prenáša signál je používateľom, ktorý uskutočňuje verejný prenos.

51. Žalovaný je členom Zväzu hotelov a reštaurácií SR, ktorý na svojej oficiálnej webovej stránke pre rok 2016 oznámil, že uzatvoril so spoločnosťou SOZA a Slovgram kolektívne licenčné zmluvy podľa § 77 AZ a teda týmto potvrdil, že pokiaľ takéto zmluvy uzatvoril vykonáva verejný prenos realizovaný v ubytovacích zariadeniach v roku 2016, nezískal však súhlas autorov a iných nositeľov práv, ktorých zastupuje žalobca. Súd mal za to, že žalobca preukázal zásah do majetkových práv autorov a zároveň súd má za to, že je technicky nemožné, aby pri televíznom vysielaní žalovaný

používal iba diela autorov hudobných diel a výkonných umelcov zastrešovaných spoločnosťou SOZA a Slovgram a nepoužíval diela nositeľov práv zastúpených žalobcom. Zákomom nie je vylúčené, aby niekoľko organizácii kolektívnej správy spravovalo práva k rovnakým predmetom ochrany, pričom však rozdiel spočíva v spôsobe použitia predmetu ochrany alebo v zoznam zastupovaných nositeľov práv. V praxi nemôže dôjsť k prípadu, že by používateľ platil dvakrát za to isté. V konaní mal teda súd preukázané, že žalovaný za obdobie od 01. 01. 2016 do 31. 12. 2016 používal predmety ochrany formou verejného prenosu, tak ako uvádza žalobca v žalobe, čím porušoval výhradné autorské práva, keď bez súhlasu žalobcu používal predmety ochrany verejným prenosom a súd mal za to, že žalobcovi vznikol nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia. Zároveň v konaní bolo zistené a žalobca poukázal na to, že dochádzalo k verejnému prenosu, čo potvrdzuje daná príkazná zmluva aj konanie za rok 2015 voči žalovanému, kde bolo vo veci rozhodnuté, žalobe vyhovené a potvrdené odvolacím súdom. Žalobca poukázal na rozhodnutia Krajského súdu v Banskej Bystrici č. k. 16Co/56/2018, č. k. 12Co/339/2017, č. k. 16Co/168/2017, Krajského súdu Prešov č. k. 1Cob/58/2017 a iné.

52. Žalovaný si uplatnil za prevádzku Hotel Golfer *** za počet 30 zvukovoobrazových zariadení sumu 780 Eur. Uvedené sumy vyplývajú zo sadzobníka žalobcu. Súd uvedené bezdôvodné obohatenie v uplatnenej výške žalobcovi priznal, pričom vychádzal z pojmu zvyčajná odmena, ktorá prislúcha autorom a nositeľom s poukazom na § 442a ods. 2 a § 458a OZ. Žalobca v roku 2016 uzatvoril 187 dohôd o urovaní s neoprávnenými používateľmi vo výške licenčnej odmeny stanovenej podľa Sadzobníka a žalobca si uplatnil bezdôvodné obohatenie v minimálnej výške, t. j. iba vo výške zvyčajnej odmeny, pričom vychádzal z počtu technických zariadení podľa údajov, ktoré uviedol samotný žalovaný na svojej www stránke a zo sadzobníka. Súd priznal takúto výšku i s poukazom na uznesenie ÚS SR II.ÚS 101/2011 v ktorom Ústavný súd SR konštatoval, že ak by autori diel nemali zaručené právo na udelenie súhlasu na použitie autorských diel pre používateľov alebo pre právnické osoby združujúce používateľov iba za rovnakú a primeranú odmenu nepochybne by to pre nich znamenalo najmä pokiaľ ide o určovanie výšky odmien úplné vystavenie sa svojvôli používateľov čím by došlo k popretiu významu a účelu autorskoprávnej ochrany. Uzatvorenie licenčných zmlúv s inými používateľmi podľa Sadzobníka odmien Ústavný súd SR považoval za dôkaz toho, že iní používatelia považovali odmenu za primeranú (rozhodnutie NS ČR č. k. 30Cdo/1759/2011, č. k. 30Cdo/2715/2015). Súd dodáva, že žalovaný mal možnosť so žalobcom uzatvoriť hromadnú licenčnú zmluvu v zmysle ktorej mu bola navrhovaná zľava, túto možnosť nevyužil, čím zasiahol neoprávnenne do práv autorov, ktorých zastrešuje žalobca. Čo sa týka výšky odmeny súd sa stotožňuje s argumentáciou žalobcu a pokiaľ sa žalovanému požadovaná odmena javila byť neprimeraná a chcel realizovať verejný prenos vo svojich ubytovacích zariadeniach mal možnosť podať žalobu o určenie obsahu hromadnej licenčnej zmluvy, čo v konaní preukázané nebolo. Obvyklosť licenčnej odmeny sa posudzuje podľa toho za akú odmenu v čase neoprávneného zásahu do práv žalobcu obvykle poskytoval licenciu iným používateľom, teda za akú uzatváral hromadné licenčné zmluvy (uznesenie ÚS SR č. II.ÚS 101/2011).

53. Súd z dôvodu, že predmetom daného konania je vydanie bezdôvodného obohatenia, ktorého výška sa odvíja od zvyčajnej odmeny za získanie licencie pri obdobných zmluvných podmienkach v čase neoprávneného zásahu do práva a nie rozhodovanie o tom, či žalobca porušil pri zostavovaní svojho sadzobníka predpisy o ochrane hospodárskej súťaže a nebude používať súd pri rozhodovaní uvedené predpisy a neprichádza zo strany súdu do úvahy použitie Článku 101 a 102 zmluvy o fungovaní Európskej únie a nie je povinnosťou súdu oznamovať prebiehanie daného konania európskej komisii tak ako to požadoval žalovaný v danom konaní a súd nie je povinný postupovať podľa § 158 CSP. Pokiaľ poukazoval na rozhodnutia netýkali sa konania o vydanie bezdôvodného obohatenia.

54. Súd poukazuje, že predmetom daného konania nemôže byť skúmanie primeranosti odmeny, ktorú si žalobca uplatňuje podľa Sadzobníka, ale len to, či žalovaný svojím konaním zasiahol do spravovaných práv. Autorský zákon vymenúva oprávnenia a nároky autorov, ktoré si tento môže uplatniť v prípade neoprávneného zásahu a zákon stanovuje, že má nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia vo výške dvojnásobku odmeny, ktorá je obvyklá na získanie licencie pri obdobných zmluvných podmienkach v čase neoprávneného zásahu do tohto práva. Vychádzajú z kontextu Autorského zákona. Bezdôvodné obohatenie nemá len uhradzovaciu funkciu, ale v tejto právnej úprave aj represívny a sankčný prvok za porušenie určitej povinnosti a zákonodarcu mal na mysli nielen zabezpečenie rovnovážneho stavu v otázke práv a povinností z nedotknutých subjektov (autora a používateľa), ale aj sankcionovanie subjektu zasahujúceho do týchto práv. Priamo v Smernici EP a Rady č. 2001/29/ES bodu 59 úvodných ustanovení a Článku 8 bod 1 vyplýva, že požiadavka je zakotvená priamo v Smernici, ktorou dochádza

k apelácii na členské štáty, aby zabezpečili prísny a účinný systém ochrany práv, ktorý bude mať zároveň odrádzajúci účinok. Žalovaný neoprávneným používaním predmetu ochrany zasiahol do práv autorov a preto uplatnenie si plnenia ako bezdôvodného obohatenia je zákonom aprobovaný a primeraný postup organizácie kolektívnych práv. Výška bezdôvodného obohatenia bola uplatnená vo výške dvojnásobku obvyklej odmeny by bola uplatnená správne, nakoľko samotný zákon odkazuje pre jej účely na dvojnásobok obvyklej odmeny a žalobca stanovoval výšku odmien sadzobníku rovnako pre všetkých potenciálnych užívateľov a obvyklá cena sa odvíja z obsahu tohto dokumentu. Súd poukazuje, že žalobca si uplatnil vydanie bezdôvodného obohatenia iba vo výške zvyčajnej odmeny, t. j. v minimálnej výške.

55. Súd zamietol návrh žalovaného na prerušenie konania podľa § 162 ods. 1 písm. a/ CSP, podľa ktorého súd konanie preruší ak rozhodnutie závisí od otázky, ktorú nie je v tomto konaní oprávnený riešiť. Konanie mal súd prerušiť do času, kým Protimonopolný úrad právoplatne nevyrieši otázku, či konanie žalobcu je alebo nie je zakázaným zneužitím dominantného postavenia žalobcu. Žalobca navrhol daný návrh zamietnuť a pokračovať v konaní. Žalovaný navrhol prerušiť konanie do rozhodnutia Protimonopolného úradu SR zaregistrovaného pod 6296/OZDPAVD/2016 i s poukazom na rozhodnutie Okresného súdu Bratislava I. č. k. 6C/34/2016 zo dňa 02. 10. 2018. Žalovaný do konania nepredložil žiadny listinný dôkaz na preukázanie, že prebieha dané konanie na Protimonopolnom úrade. Právny zástupca žalobcu uviedol, že k žiadnemu začatiu konania nedošlo a Protimonopolný úrad nebude rozhodovať, keďže vykonáva rozhodovaciu činnosť len z vlastného podnetu a nevydáva také rozhodnutie ako je uvedené v uznesení Okresného súdu Bratislava a nie je žiadny dôvod na prerušenie konanie a uvedené číslo, ktoré uvádza ako číslo konania žalovaný je len číslo, pod ktorým bol zaregistrovaný podnet Zväzu hotelov a reštaurácii, ktorý bol podaný už aj v roku 2015 a voči žalobcovi sa žiadne konanie nevedie ani sa nezačalo.

56. Súd zamietol návrh na prerušenie konania z dôvodu, že žalovaný žiadnym spôsobom v konaní nepreukázal, že prebieha konanie na Protimonopolnom úrade, ktoré sa týka tak ako uvádzal žalovaný cenníka spoločnosti LITA a zneužívania dominantného postavenia žalobcu.

57. Súd priznal žalobcovi zákonný úrok z omeškania podľa § 517 ods. 2 OZ z priznanej sumy od 15. 12. 2017 až do zaplatenia ako sankciu zo zákona za nesplnenie povinnosti plniť včas a riadne i s poukazom na výzvy zo strany žalobcu v spojení s § 3 Nariadenia vlády SR č. 87/1995 Z. z..

58. Žalobca bol v konaní úspešný. Uplatnil si nárok na náhradu trov tohto konania. Súd o trovách konania rozhodol podľa § 262 ods. 1 CSP a § 255 ods. 1 CSP a priznal žalobcovi nárok na náhradu trov tohto konania ako úspešnej strane sporu voči žalovanému v plnej výške. O výške trov bude rozhodnuté samostatným uznesením podľa § 262 ods. 2 CSP.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu súdu prvej inštancie je prípustné odvolanie v lehote do 15 dní odo dňa jeho doručenia, písomne vo vyhotovení trojmo na súde, proti ktorého rozhodnutiu smeruje.

V odvolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania (§ 127 C. s. p.) uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (odvolacie dôvody) a čoho sa odvolateľ domáha (odvolací návrh).

Odvolanie treba predložiť v troch rovnopisoch, inak súd zhotoví kópie na trovy odvolateľa.

Odvolanie možno odôvodniť len tým, že:

- a) neboli splnené procesné podmienky,
- b) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces,
- c) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd,
- d) konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci,
- e) súd prvej inštancie nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností,
- f) súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam,

- g) zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú prípustné ďalšie prostriedky procesnej obrany alebo ďalšie prostriedky procesného útoku, ktoré neboli uplatnené, alebo
- h) rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

Ak povinný neplní dobrovoľne to, čo mu ukladá právoplatné a vykonateľné rozhodnutie, môže oprávnený podať návrh na výkon exekúcie v zmysle zvláštného predpisu.